

Ani Stendhal ani Lucien tedy nemohou přijmout demokracii, která je „pro jejich cítění příliš hrubá“, režim, ve kterém jako v Americe nezáleží na společenském postavení. Pokaždé, když sní, že přeplují Atlantik, jsou přesvědčeni, že by tam žili mezi spravedlivými a naprosto rozumnými lidmi. Ale vzápětí předvídají mrzutost, která by na ně dolehla ve společnosti, která postrádá půvab a vytříbenost. Oba vidí ideál ve spojení republikánského ducha jejich doby a monarchistických mravů té minulé. Takové nepravděpodobné spojení nicméně oslavovat nemohou, a tak jim nezbyvá, než se pokoušet uniknout světu.

Pro Stendhala ani jeho hrdinu tak neexistuje zlatá střední cesta, jelikož Lucien má rád lid, ale nesnese se s ním setkávat, má republikánské srdce, ale zrádně poklonkuje v legitimistických salónech, zbožňuje Napoleona, ale děsí ho despotismus, je demokrat, ale protivilo by se mu žít v americké nevýraznosti. Lucien je rozpolcená bytost, jež nikde nenachází záchytný bod, a nadto nenávidí falešnou vyrovnanost buržoazní monarchie.

Pěkné A-